

delige Dpfattelse paa Rigsdagen og i Lovgivningen er bleven betragtet.

H. Hansen (Aalborg Amts 2den Valgkreds): Jeg vil slutte mig til, hvad den ærede sidste Taler foreslog, at der skal nedfattes et Udvalg

Formanden: Spørgsmaalet om et Udvalgs Nedsættelse ligger endnu ikke for.

H. Hansen: Nei, men jeg vil kun slutte mig til den ærede sidste Talers Udtalelser, at Sagen kommer under en næriere Overveielse, fordi det forekommer mig, at der er en Uklarhed tilstede, saavel angaaende Dpfattelsen af Begrebet „Colonie“, som ogsaa med Hensyn til, hvad der skal forstaaes ved Coloniernes „indre“ Anliggender. Hvad navnlig det Sidste angaaer, saa troer jeg, at for de vestindiske Ders Bedkommende ere alle Anliggender Dernes „indre“ Anliggender, med en eneste Undtagelse, nemlig Handelsforholdene, paa den ene Side mellem Colonierne og Danmark, og paa den anden Side mellem Colonierne og Udlandet. Da der imidlertid, som sagt, er Tvivl i saa Henseende, maa jeg, som allerede berørt, ansee det for hensigtsmæssigt, at der bliver nedsat et Udvalg, for at overveie og forklare Sagen.

Minestad: Det tør maaskee være mig tilladt at tilbagefalde i Erindringen, at det, hvorom der her tales, er et „Udkast til Lov, hvorpved Coloniernes indre Anliggender udgaae af Kongeriget Danmarks særlige Anliggender“. At hensele Dpmærksomheden herpaa har været Grunden til, at jeg nu har tilladt mig at udbede mig Ordet, idet der er fremkommet stærke Forsøg paa at bringe Sagen paa et andet Standpunkt, eller at fremstille den, som om det aldeles ikke var den Sag, men en fra den meget forskjellig, der forelaa. Jeg kunde ogsaa ønske at tale om den forunderlige Fortolkning, man gjør af Ordet „Domaine“. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at selv om Grønland var en Domaine, kunde

dog dets indre Anliggender ikke af den Grund blive at henføre under Fællesstaten, ligesaa lidt som Beboerne af en Domaine i Danmark i deres borgerlige Forhold høre under Fællesforfatningen. Jeg havde ogsaa ønsket at gjøre opmærksom paa den Forskiel, der er imellem de tidligere Indskrænkninger af Grundloven, som fik deres Stadsfæstelse ved Fællesforfatningen af 2den October d. A., og det nu foreliggende Spørgsmaal. Da var der Spørgsmaal om Indskrænkning af den Myndighed og Magtfuldkommenhed, som Grundloven havde, men nu er der Spørgsmaal om at indskrænke Grundlovens Territorium, dens Obeet, og det er en meget stor Forskiel. Jeg skal iøvrigt ikke dvæle længere ved selve Realiteten af Lovforslaget, da de, der have talt imod det, have talt med Grunde, som have været seirende. Der er Ingen, der har afkræftet dem eller paa nogen Maade søgt at afkræfte dem, hvorfor jeg blot skal dvæle ved den Maade, hvorpaa Sagen under denne Debat stod fra først af, og hvorpaa den slaaer nu. Da forelaa der et saadant Lovforslag som det, hvis Titel jeg nylig tillod mig at oplæse, ifølge hvilken Coloniernes indre Anliggender skulle gaae ud af Kongerigets særlige Anliggender, men derefter optraadte den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), og søgte at godtgjøre — idet han dog maatte anerkende Bøgten af de Grunde, der vare anførte imod Lovforslaget og maatte indskrænke sig til kun at give dem en mildere Form —, at vi ikke maatte gaae den Vej, der var antydet af flere Talere, der tidligere havde havt Ordet, nemlig aldeles at vise Lovforslaget tilbage. Som bemærket, han søgte ikke at afkræfte de Grunde, der vare fremhævede, og som fornuftigviis lede til at vise Forslaget tilbage, men derimod at godtgjøre, at vi skulde behandle det, og — det var det egentlige Contentum, det egentlige Indhold af hans Ord, — at der skulde nedfattes et Udvalg, der med Hensyn til Forstaaelsen af Coloniernes „indre“ Anliggender skulde dele Rigsdagen og Rigsraadet imellem, og at man saa senere skulde faae Rigsraadets Samtykke til en saadan Lovbestemmelse. Dette